

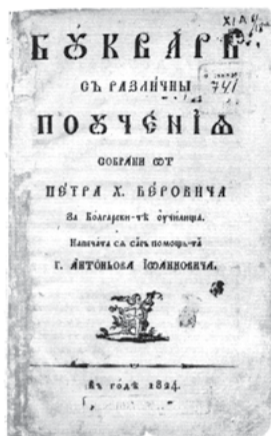
Читалище

съвременна

брой 67, март 2015

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ НА НАРОДНО ЧИТАЛИЩЕ „Д-Р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 Г.“

БАСНИ (ТЕМСИЛИ)

КОЙТО СЯ ТРУДИ, НЕ БИВА СИРОМАХ

Един земеделец, като умираше, речена синове-те си, чи има закопано именуе В лозието, та да угат да го изкопаят. Подир смъртта му отидоха, та прикопаха лозието пят-шест пъти, и не намериха нищо, но лозието гаде много гроздие, та го продагоха и зеха много пари. И тогази познаха умните бащини си хорати.

НЕ ВЯРОВАЙ ПРОТИВНИКЪТ СИ

Отиде Вълкът при овчерят и му рече: Нито ти си Виноватий (кабахатлия), та ся карами, нито аз, ами кучетата. И ако щеш да ся простим, за напред и да не ся карами, придай ми ги и ще познаиш, чи аз не лъжа. Овчерят го повярова и му ги гади, но подир малко Вълкът, като изеде кучетата, върна ся, та разпръсна сичкото стадо на овчерят.

ВСЯКИЙ ИЩЕ ДА ЖИВЕЙ

Една бабичка носяше гърва и като ся утруги, седна да си почини, и рече: Где е смъртта да дойде да ма освободи от толкози трудове? Тутаку дойде смъртта и я попита, защо я вика. А бабичката и рече: Да ми подигнеш да стана.

Из петия раздел на „Буквар с различни поучения, собран от Петра Х. Беровича за българските училища“, известен като „Рибен буквар“ от Петър Берон, 1824 г.

ЧЕСТИТО БЛАГОВЕЩЕНИЕ!

„Радвай се, благодатна! Господ е с тебе; благословена си ти между жените...“ (Лука 1:28).

С тези думи св. архангел Гавриил поздравява девицата Мариам в деня, когато и открил благата вест, че ще зачене от Дух Светий и ще роди Сина Божи – Спасителя на света.

МАЙКА МИ

Иван ВАЗОВ

В рояка спомени свещени,
де моя дух сега се губи,
сѐ твоят образ въжделени
духът ми, майко, среща, люби.

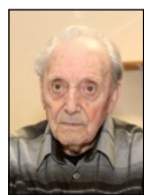
Ти люлката ми си люляла
със песни жалостно-упойни,
над мен по цели нощи бдяла
през моите нощи безпокойни.

Под твоего крило растял съм,
наяквал съм под грижи мили,
от твоята реч и взор черпал съм
и радост, и духовни сили.

Душата ми от теб научи
да мрази, да обича страстно,
от твоята душа засучи
любов към Всичко тук прекрасно.

Ти ме роди, но ти ми гаде
и светлото, що в теб блещеше,
ти и човека в мен създаде
ти два пъти ми майка беше!

ЕВСТАТИ БУРНАСКИ – ПЪРВИЯТ ГОСТ НА ЛИТЕРАТУРНАТА ГОСТОПРИЕМНИЦА ЗА 2015-А

Гостоприемница при НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ откри сезона за новата 2015 година с именит гост – Евстати Бурнаски. В края на януари в Малък салон бе представена новата му стихосбирката „Майка майчица“.

Водещата Надежда Захаријева сподели възхищенијата си от поезията на нашия гост, който, макар и прехвърлил 90 години,

не престава да ни радва с чудесни стихове. Поетът Драгомир Шопов представи новата му книга, след което Евстати Бурнаски изпълни новите си стихове, които плениха публиката. Матей Шопкин разказа спомени от младите години – за първите си срещи с поета, и прочете стихове, които му е посветил. Желаете да говорят за поета и приятеля бяха много повече, но времето не стигна за всички.

На стр. 2

ВЕЧЕР НА АТАНАС СЕМОВ

Новото издание на Литературната гостоприемница при НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ е с книгата на доц. Атанас Семов „И аз за Япония“. Вечерта е на 23 март 2015 г. в Просветна зала на читалището. Откъси от книгата изпълнява актьорът Мариус Донкин. Водеща е Надежда Захаријева.

На стр. 3

КОНЦЕРТ ЗА 3 МАРТ

На 27 март 2015 г. в Просветна зала на НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ се състоя празничен концерт по случай Националния празник на България 3 март. Специален гост на тържеството бе директорът на Националния исторически музей Божидар Димитров, който постави свои акценти в темата за освобождението ни от турско робство. Водеща бе Надежда Захаријева.

В концерта участваха ученици от музикалните школи към читалището, както и Детска хорова студия „Български славеи“. Изпълненията на славеите бяха толкова трогателни, че очите на повечето от присъстващите се овлажняха. Дълго след това аплодисментите за тях не стихваха.

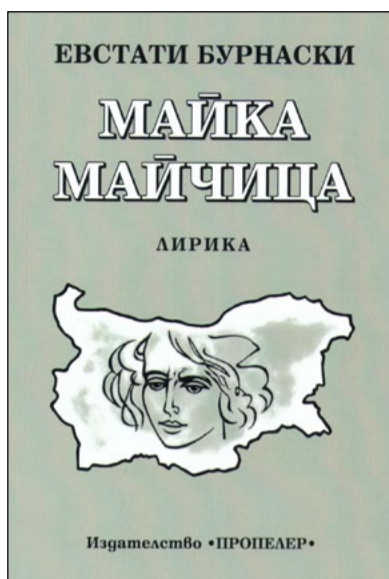
На стр. 4

ПОЕЗИЯ, РОДЕНА ОТ МЪКА И ОБИЧ

Драгомир ШОПОВ _____

Неведнъж съм имал възможност да пиша за поезията на Евстати Бурнаски. Винаги съм подчертавал, че високо я ценя главно за това, че при него няма фалшиви или нагласени стихове. Има искреност, доброта и мъдрост. Въпреки негодите на живота, поетът е запазил чувството си за красивото, истинското, благородното. И още нещо, което аз твърде много уважавам – неговият свят, по думите му, е „далече от полирани усмивки/ далече от охолна нищета“. Познавам го от много години. Той не се промени, остана си такъв, какъвто винаги е бил и като офицер, и като поет – искрен и скромен, малко меланхоличен и нежен, интимно вгълбен или скептично усмихнат, влюбен и разочарован, печален или весел – една огромна гама от настроения, извисявания, страдания, от слабост и сила... През него преминават сезоните на живота, в които думите могат да бъдат вятър, по устните могат да тичат тръпки, а в очите да мъждеят сияния... Това са поетовите сезони, в които има и подарена усмивка, и грешна обич. Има всичко...

Това, за което говоря, в пълна мяра е вътъкано в новите му творби, поместени в лирическата му сбирка „Майка майчица“. И тук Евстати Бурнаски е пределно отговорен към словото, чужд на каквито и да е уж

модерни главоблъсканици, по които днес се увличат много пишещи. Той е убеден поддръжник на демократичния характер на нашата литература, която черпи своята сила от съдбата, борбите, паденията и победите на народа ни. Всички стихове в книгата са датирани и се вижда, че са създадени между 2010 и 2014 година, т. е., когато Евстати Бурнаски вече е навършил 90 години. Удивителна е жизнената сила на тези лирически късове, които ни даряват с мъдрост и размисли за дните, в които живеем. И в които усещаме, както винаги е в поезията на Евстати Бурнаски, неговата пречистваща обич към майка майчица България, и огромната му мъка за дното, изтерзаната, е жива рана и „стряха на объркани съдби“. Поетът пише:

*Един те граби с ненаситни шепи,
разпънал пред очите си перде!
А друг се хили: „Властите са слепи.
От общото най-лесно се краде...“*

*Но ти прощаваш всичко! И на всеки!
Прощаваш, че сме хора без мечти!
Че хукнахме по кривите пътеки...
На тебе, майко, кой ще ти прости?*

Обърнал всевиждащия си поглед към всичко, което се случва в живота на България, Евстати Бурнаски показва силен рефлекс към най-същественото сега. Той пише за „онезизад масивните врати“, за големците, които го възмуцават със своята отдалеченост от болките на обикновения човек. Пише за това, че родината ни е чужда, а чужбината – наша. „Живеем все болни. Умираме здрави! / Стоим без заплата. Работим напук!“ – ридае раненото сърце на поета. Той страда, защото е открадната надеждата на хората. Гласът му придобива гневни нотки, когато заявява, че нашата свобода е „разблудна“ и не е нищо друго, освен „тресавище за бедните ни внуци!“.

Книгата „Майка майчица“ е разделена на три цикъла. Първият е „Синовни слова“, побрал вълненията на поета с по-изявен обществен характер. Във втория – „Писма до отвъдния свят“ – доминира мъката по наскоро отишлата си от живота съпруга Мария. Всичко в дома му напомня за нея, той чува нощем стъпките ѝ, усеща как тя полива стайните цветя. Особен драматизъм

има в „Упокойна песен“, „Вечерна въздишка“, „Реквием за Мария“, „Терзание“, „Ранена слана“... Много, много е побрало нежното сърце на поета. Колко вълнуващо звучат тези строфи:

*Отдавна моят свят замина
към вечния отвъден бряг.
Но аз, дори на сто години,
ще бъда влюбен в тебе пак!...*

Представяте ли си какво значат тези думи? – Деветдесет и две годишният поет е съумял да запази жив трепета на любовта, преклонението пред обичта и верността, които са негово необходима защита.

В третия цикъл – „Ледени висулки“ – Евстати Бурнаски е включил 15 посвещения: на своите дъщери; на лекарката, която го лекува; на аптекарката, от която купува лекарства; на свои приятели...

Книгата завършва с едно знаменателно стихотворение – „Пред чаша вино“, посветено на поетовите връстници. Завладяващ е оптимизмът на писателя, поривът му за живот, дори когато е „пределно стар“, по неговото признание. За него „обичта е Божи дар“, в душата му не е излиян „нектарът на греховната наслада“:

*Ако нозете стари не държат
и тем подобни здравословни факти,
към своята любов ще търся път
с ранени колене и болни лакти!...*

Тези епикурейски по дух и характер думи говорят твърде много за едно отдадено на любовта и хората сърце, за един добър и обичащ живота поет. И ми се иска да кажа – дай Боже всекиму, когато са се натрупали доста годинки!

Така върви времето. Така се търкалят нощите и дните. А големият поет Евстати Бурнаски има, стократно има право да извика:

*Аз съм си същият.
Бог без богатство,
владелец без власт!*

Това е истинският поет. Поетът, който обичаме и комуто вярваме.

Евстати Бурнаски

С Надежда Захариева

На преден план Галина и Драгомир Шопови, Лидия Николова и др.

На преден план Матей Шопкин

ВЪПРОСЪТ ЗА ИДЕНТИЧНОСТТА...

Атанас СЕМОВ

Една вечер*, като се прибирахме към хотела и пак разглеждахме предимно хората, Иван изрече една от мъдростите си: „Защо тези хора са толкова различни от нас в Европа? И защо са толкова различни онези в Африка? Че и палавите южноамериканци? Какво е накарало Господ или природата да развихрят такава фантазия – лица, ръст, коси, таланти, манталитет?“

И след малко продължава по-филозофски: „А защо е нужно да сме толкова различни, като сме толкова еднакви?... И как е възможно да сме толкова еднакви в толкова много неща, като сме толкова различни иначе?...“ Не ми беше час за философия... „С климата се обяснява, викам му, с географията, така съм чел“.

Ама климатът на Япония не е много по-различен от този в Гърция. Ама да сравниш японец с грък е като да сравниш саке с узо...

Що за роля има географията за външността и характера? И още ли има хора, които отричат регионалния и националния характер?...

Страшен е този **въпрос за идентичността** – и расова, и национална. Особено страшен е за народи като нашия, които сами се бастисват. Които упорито търкат с гумичка историческата си памет и националната си идентичност от днешното световно изречение. Не зная било ли е в историята ни чак толкова бедствие: от една страна демографски изчезва, от друга каквото още е останало по земите ни, се циганизира и ислямизира! От всички посоки, с всякакви инструменти...

Как не се усетихме, че *чалгата е най-прекия път към джамията*?!! Нищо ли не разбрахме от трагедията на Сърбия, която първа превърна едрата цица в музикален инструмент – и не много по-късно загуби ¾ от Югославия?...

Що за мазен мазохизъм е това – до обед в училище да учиш стиховете на Ботев, следобед вкъщи да слушаш Азис или Акрам, а вечерта да гледаш „Листопад“?! И да не разбираш, че с този листопад вятърът отбрулува листата в календара на българското бъдеще – и от него вече е останало съвсем малко?!

И турската държава, разбира се, тихичко и могъщо подпомага този процес. И в политиката, и особено в медиите – най-вече чрез този уродлив феномен: **турските сериали**. И ние – без робство отново заспали – гледаме екрана и не усещаме с какви мощни маркучи промиват мозъците ни чалгата, брадърската простотия и турските сериали. Особено пък те!

Настане вечер, месец изгрее и българки във всякаква премяна тичат да седнат пред екрана. Опусъва кварталът, като дойде време за Сериалът. Не кой да е – турският! Може би и затова вече не са така вкусни домашните гозби – докато готвят, жените ни гледат турски сапунки...

И мие тоя вонлив турски сапун, и промива малкото останала ни памет – парченце идентичност да не хартише, помен от героичното ни антитурско минало да не се задържи!...

КОЙ Е АТАНАС МАРКОВ СЕМОВ ?

- доцент по Право на ЕС в Софийския университет и ръководител на Международната магистърска програма „Право на ЕС“
- доктор по право (2007 г.) и доктор на юридическите науки (2012 г.)
- автор на 9 научни труда и над 50 научни студии и статии, съставител на 20 научни сборника, с над 200 статии и интервюта в медиите
- лауреат на Катедра „Жан Моне“ на ЕС
- директор на Института по Европейско право
- заместник-председател на Българската асоциация по международно право и член на Асоциацията по Международно право – Лондон
- главен редактор на Международния журнал по ядрено право и Вицепрезидент на Световния съвет на ядрените работници и експерти – Париж
- член на Сдружението за национално съхранение
- женен, със син и дъщеря
- по време на редовна военна служба в Плевен през март 1989-а е арестуван за антикомунистическа дейност по обвинения, предвиждащи смъртна присъда, изключен от Комсомола и разжалван от подофицерско звание
- през 2009 г. е заместник-председател на Народното събрание, а през 2011 г. – кандидат за Президент

Ще се озори и тук преводачът, сигурно е. Не знае японецът нито какво е турски сериал, нито какво е турско робство. Нито може да разбере как е възможно най-заплашената от ислямизация нация сама да разгръща пазвите си пред новия духовен башибозук!... Нито пък как в новините в 19 ч. най-гледаните телевизии показват националистки изстъпления, а след тях на същия екран грейва поредната турска сапунка и в захлас сядат да я гледат... майките на националистите?!

Това е днешна България – вместо за Индже, децата ни си говорят за И'нджи, на мястото на Баба Тонка е Ферхунде! Е как да е иначе, като погледнеш зловещото ни политическо падение – от Захари Стоянов до Цветан Цветанов! **Как успяхме само за един век толкова назад да върнем естествения подбор?**

Сценарии ли, „Ран-Ът“ ли? Няма сценарист световен или постановчик задкулисен, няма световен заговор или друг зловещ план, който може да измисли, а още по-малко да осъществи подобна програма за национално унищожение, каквато ние сами „реализираме“ в тия 20 години! Не може човешки мозък да измисли подобно безмозъчно национално поведение. Да те е страх от турцизацията и да гледаш в захлас турски сериали!

И никой от нас не пита: защо все пак най-големите телевизии излъчват тези художествено жалки, интелектуално безпомощни и визуално сиви турски филмови бози? Защо в най-гледаното време, а сетне и още два пъти – по малка икиндия и посреднощ? Ако чак така без пари им ги дават, та да си пълнят програмата – това съвсем незабелязано от служителите остава? Пък и дори наистина хептен без пари да са – на нормален човек трябва ти да му платиш, за да седне 1 серия да изгледа... Опитвах няколко пъти – да погледам, да разбира магията, да проумея тайната. Негледимо, кухо и сухо – фабулата примитивна, диалогът с 30 думи и 3 жеста, страстите – тенекени, ценностите – кухненски... Господи Боже, или ти, Аллах ефенди – трябва да свиква-

ме и към теб да се обръщаме вече... – *кога и как тъй бързо загубихме сетивата си за грозното и за опасното?!!*

Казвали са ми уважавани хора, че някои от тези филми били много човешни и патриархални. И все съм се питал: дали Бенковски и Ботев биха казали същото?... Дали би изгледал спокойно поне една серия дори Левски, с цялата му изумителна европейска и изпреварилата времето си толерантност, който мечтаеше за България, в която българи и турци живеят като братя? Дали по пътя към бесилото спокойно би възприел да види на някой следобеден екран на свободна България патриархалното турско семейство?...

Или отново става дума за същата онази българска мухльовщина, която така го вбесяваше, когато обикаляше селата ни да ни буди за революция срещу същия този поробител, който сега, вече по европейски патриархално, пак ни поробва...

Откога тъпотията стана „човешка и патриархална“ – дали откак стана правило все тя да ни управлява?... И ако пък аз не съм разбрал, ако наистина има нещо човешко и приятно в тези сериали – тогава са още по-страшни, защото човешки и приятно ни изтръгват съпротивителните силици и... идентичността. И то точно във времето, когато младежите ни заминават на кървав гурбет в Испания и Англия. Там са днес Копривщица и връх Вола...

Е, какво пък – да не сме първата голяма нация, която се е бастисала, да не сме първата държава с велика история, която е изчезнала? Къде е днес Прусия? Или да погледнем каква карикатура е останала от велика и древна Елада? Ами от римската империя какво остана: на мястото на Цезар – Берлускони...

За нас е ясно – ние сме отписани, скоро ще затворим последната страница на дебелата българска книга...

За Европа обаче ми е мъчно – защото вече няма да ни има, като през XIV век да спрем турската инвазия. **И най-много**

до края на века чалма ще нахлузи и Айфеловата кула!...

...Не знам и какъв е изходът – но знам, че вече две мои познати семейства, сериозни хора и с позиции, записаха децата си да учат в някакво елитно турско училище в София. При това единият от татковците известно време работеше пряко по линия на запазването на българската национална идентичност. И, навярно добре запознат с фактите и тенденциите, предвидливо прати сина си да учи турски език!...

Почти неизбежно ми се види: до средата на тоя така шумно посрещнат XXI век по българските земи няма да е останало нищо българско... И на Европа, за съжаление, стана ясно, че не можем да разчитаме – тя неведнъж показва, че хабер си няма от балканските работи, а и че пет евро не дава за нашата идентичност или оцеляване. Нея Турция я интересува, и нас ни приеха в ЕС само като залъгалка за Турция...

Турция е най-голямата въпросителна на Европа през този век, но Брюксел е високо и далече и изобщо не разбира, че именно чрез нас може да намери отговори на въпросите си – никой в Европа не познава турците по-добре от нас, никой не им е сърбал като нас попарата, никой друг не им е давал най-читавите си момчета за еничари и не им е плащал данък „диш хакъ“, затова, че са му седели на масата... Че и днес го плащаме – но вече в Парламента...

Ама нито Европа ни поиска опита, нито наш държавник се сети да ѝ го предложи. На Европа нашите политици предлагат само дупе – пак по турска традиция...

За САЩ да не отваряме приказка – половината им политици изобщо не знаят къде сме на картата, другата половина отдавна са ни предвидили за турско преддверие.

Колкото до Русия – братушките и те вдигнаха ръце от днешния демократично безпапетен българин, пък и без нация тръбите им ще си минават през земите ни... Русия си е опекала – и продължава да си доопича – бизнесвлиянето тук, а за нацията ни – оглупяла, притичваща след тоя или оня нов голям брат – вече не я еня. Нет у России рублей для нового освобождения!... Нет и такого интереса – днес Русия посяга към нас с газови лапи и тя повече като поробител, отколкото като освободител. Било е братушкането ни, отминало е!

Днес световната реалност е друга – и независима и силна България в нея не се вписва. Още по-малко управлявана от крадливи неграмотници....

На Япония ли остава да разчитаме?... От нея можем само да се научим, че *трябва да разчитаме единствено на себе си*, ако искаме да оцелеем! Лошото е, че изобщо нямам усещането, че искаме...

Ще изчезнем и никой няма да забележи! И никой няма да се си спомня имало ли ни е... Всеки има такива съседи в блока – видиш му некролога на входа, кажеш си „Боже, вярно, че имаше и такъв човек!“ – и пак го забравяш на минутата, защото автобусът идва...

...Нейсе! И с мен, и без мен – той керванът не само си върви, ами се е сурнал по нанадолнището на историята, и вече и кучета не лаят край него...

* Откъс от книгата „И аз за Япония“

125 години от рождението на Чудомир

НОМЕНКЛАТУРАТА

ЧУДОМИР

Нов-новеничък файтон си имаше на времето Лалю Пърликачулят, с два червени коня със звънци и гердан от обайници на шиите и превозваше отбрани пътници до Заара, до Габрово и Калофер, а най-вече до Туловската гара. Широк беше файтонът, мек, удобен, събираше до пет души отзад и един на капрата в краен случай, ама понякога, за да им излезе по-евтино и по девет еврейки е качвал до баните. Добре се препитаваше с него човекът и свързваше двата края, ама прекараха линията до града, навъди-ха се автомобили и всичко се обърка. По цял ден висеше Лалю на площада, кажи-речи, без работа, отчая се и той и конете, докато един ден единият умря от глад. Не се мина много време и другият почина от жал по него, файтонът остана у тях под сушината да спят кокошките по него, и Лалю я обърка съвсем.

Година и половина мята крака из кафенетата без работа, окъса се, отслабна, напусна се, ама като няма какво да захване! Хеле, пак да е жив и здрав чичо му. Бре молби, бре покълони, бре ходатайства, най-после успя да го назначи магазинер в секцията по постройка на крайбалканската железопътна линия. Грамотен човек беше, да речеш, инак, Пърликачуля, интелигентен, три години в пети клас е стоял и още една щял да стои, ама наборната комисия не се съгласила и го избрала за войник.

Постъпи той в магазина, значи, възпретна се, сякаш е бил и пребил на тая работа, ама знае ли животен човек, от где ще му дойде зло на главата?

Мете си сам магазина, чисти си, подрежда, раздава на работници и майстори дванайсет метрови релси марка Р. П. Ш., или Ц. С. В. от осемтях метра, вземат чукове, копачки, подбивки, тамбовки, връзки, болтове, крампони, секачи, кози-крака, преси, глухи ключове, гребла, лостове, сигнални фенери, четки за катранясване,

барути, фитили, капсули и пр., и пр., ама с карнетка ги дава, значи, записва си всичко и работата се лее като песня. Изпрати ли работниците, ще прегледа туй-онуй из склада, ще прибере книгата и, ако го няма секционния инженер, да речем, ех, човещина, ще поизлезе за някой и друг час, да си почине и да си накваси гърлото в Косювата механа.

Не щеш ли, един ден от главната дирекция на постройките се получава писмо.

Писмо като писмо, веднъж ли ги е получавал, ама като го прочел се обърка. По цял ден висеше Лалю на площада, кажи-речи, без работа, отчая се и той и конете, докато един ден единият умря от глад. Не се мина много време и другият почина от жал по него, файтонът остана у тях под сушината да спят кокошките по него, и Лалю я обърка съвсем.

„Направете веднага списък – пишело в писмото – на целия инвентар, съгласно новата номенклатура“.

Гледал я тая проклета дума Пърликачулят, прочел я пак, потретил и не може да ѝ схване значението.

– Бре – рекъл си на ума – от где ми дойде тая беля на главата! Но-мен-кла-тура... Но-мен-кла-тура!... Толкова учение съм изучил на времето и с такава интелигентия съм се събирал, такваз дълга и заплетена дума не съм чувал. Тю, да му се не види макар! Какво ще да е туй нещо? Какво иска да каже? Че няма ни инженера, ни счетоводителя, ни никой в секцията. Пък и тук да са – мисли си – бивали да ида да ги питам, да се издам, че съм толкова прост? За какъв ще ме сметнат?

Мислил, мислил, повтарял думата и умствено и на глас, па като му пламнала главата, турил ключа на склада и – хайде пак в кръчмата при приятелите си.

– Какво си се умислил като мораторен търговец? – запитал го бай Коста Вълнарят.

– Остави се – рекъл – не е за приказка. Една мъка ми е легнала на сърцето – не ти е работа!

– Кажы си я, кажы – из-

писукал на тънко Динко Духтито – тия работи тъй стават. Кажы си я, че да ти олекне и да почерпиш.

Тъй и тъй, тъй и тъй, разправил им Лалю за писмото и като им произнесъл думата, умислили се и тримата на масата и нито пият, нито приказват, нито към мезето посягат.

Приятелство, знаеш, дружба голяма и всеки иска да помогне ама – ха де!

– Номен... номен... номен... – запредъвквал сериозно Коста Вълнарят. – Да е номер веднага какво значи, ама то, пусто, с „н“ на края. Но-мен-кла-тура... Дълго нещо! Европейска дума. Неизвестност! Гатанка цяла!

– Кла-тура... кла-тура... Бре, Лалчо, да не е нещо за подигравка написано, брей – поел Духтито. – Да не искат да те подметнат, дете само седиш в склада и си клатиш краката и ти плащат, а? Клатура... От клатене трябва да произлиза.

– Мълчи бе, дивак! – троснал му се Пърликачулят. – Клатя ги! Ела и ти да си ги клатиш! Мене ми се е размътил ума от работа, а той – клатя!

– Ама, без докачение, например – запремигвал Духтито – аз само думата... такава. Тъй се разбира.

– Разбира се, разбира! Като си я почнал от средата, то се знае. Може ли така? Че то е все едно да ми викаш ти на мене Качул, вместо Пърликачул. Същото ли е, а? Едното е само качул, а другото е пак качул, ама е пърлен. Разлика има, значи, и не се меси, като не ти е работа.

Дълго време тримата езиковедци спорили по въпроса и едва към полунощ закрили събранието, без да могат да вземат приемливо решение.

На другата сутрин, като отворил пак склада и раздал инструменти, заключил и без да гледа ни дъжд, ни вятър, запътил се право при поп Костадина.

– Отче, попе – рекъл още от вратата, – ти баца – рекъл – ти майка, ама тая дума – рекъл – трябва да я науча и да свърша работа-

та, преди да е дошел инженера, инак – рекъл – отиде ми и лятото и останалите годишни времена.

Дъвкал я попът, премятал я из устата си като корав зальк, скубал си брадата, па измърморил:

– Не е славянска дума тая, синко, няма я в черковните книги! И не ми се вижда да е хубава. Протестантска трябва да е, а аз на протестантите и ерголемите им не искам да ги чуя. Не ме питай за такива нечистиви неща. Не зная.

Дядо Марин, бирникът, пенсионер човек, две къщи има, син му е главен учител и може да ти събере стълба от числа две педи дълга, дорде ти клепне око, ама и той не можал да я изтълкува.

– Не ми е работа – рекъл – чичовото. Искам да ти услужа и не мога. От трийсет и седем години не се минава ни ден да не прочета по два вестника от кора до кора, ама такава разкочена и неразбрана дума не съм срещал. Трябва да е сбъркана. Не ще да е тъй, както я казваш.

Пърликачулят се отчаял, оклюхнал съвсем и не знае какво да прави.

И у Конкилеви ходил вечерта, и стария даскал Матея питал, жена си на гледачка пратил и цяла нощ обикалял по учените хора из махалата, но всеки дига рамене и не може да рече гък по въпроса.

Върнал се в къщи мишка-вода чак по съмнало. Събудила се жена му, наручкала му огън, свил се той над него дано се стопли, ама тя го вече била пипнала тънката и зъбите му тракали тегели като шевна машина. Разкършило го, метнало го в огън и люпнало по очи в леглото. Трупала жена му черги, трупала, чай му сварила и две тухли му турила: една на краката, а другата на кръста, дано се стопли, а той скимти, мучи и от време на време все думата бърбори, сякаш бълнува. Кога го отвела сутринта и го погледнала, той се бил опънал, сякаш погълнал точилка и ръцете му корави на кокал.

Умори го, брей! Загрови го една нищо и никаква папишашка думица! Не можа човекът ни да я разбере, ни списъка си да направи и – толкоз!

КОНЦЕРТ ЗА 3 МАРТ

Надежда Захариева и Божидар Димитров

Детска хорова студия „Български славеи“

Най-малкият славеи солист

Норис Гетов

Ученичка от класа на Мая Райкова

Надежда Цанкова

Културен афиш март

15 март 2015

„ЖАР“ и приятели“, Четвърти благотворителен концерт „ДА ПОБЕДИМ ЗЛОТО С ХОРОТО“ Представителен фолклорен танцов ансамбъл „ЖАР“ и Детски танцов състав „ЖАР“

Начало 17.30 часа

СДК „Освобождение“

16 март 2015

Откриване на изложба, посветена на 125 години от рождението на Чудомир.

Начало 16.00 часа

Малък салон

20 март 2015

„КОЙ КАКТО Я НАРЕДИ“, Среща по повод 125 години от рождението на Чудомир С участието на Вера Среброва, д-р Елена Алекова и Цвета Цонева от класа по джаз и поп-музика с преподавател Румяна Коцева

Начало 14.00 часа

Малък салон

23 март 2015

ЛИТЕРАТУРНА ГОСТОПРИЕМНИЦА организира вечер с книгата „И АЗ ЗА ЯПОНИЯ“ на Атанас Семов с участието на Мариус Донкин

18.30 часа

Просветна зала

28 март 2015

Годишна продукция на учениците от класа по пиано на Евелина Костова

Начало 15.30 часа

Малък салон

свременно Читалище

Секретар НЧ „Д-р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 г.“
Светла СЛАВЕЕВА
Главен редактор: д-р Елена АЛЕКОВА
Художник: Костадин ЛЯНГОВ
Фотограф: Виктор ВИКТОРОВ
Адрес: София 1408, бул. „Витоша“ 109;
тел.: 952 25 78
Вестникът се разпространява безплатно